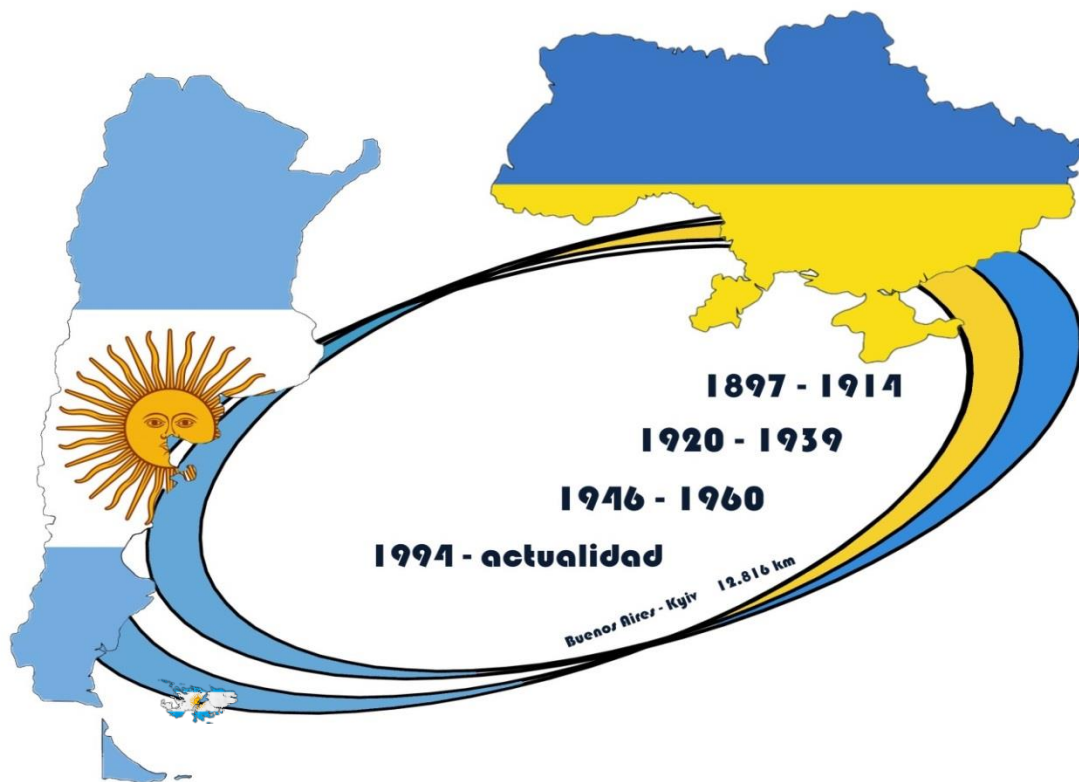

Посольство
Аргентинської Республіки
в Україні

представляє

«У ПОШУКАХ МОГО КОРІННЯ»

№ 11

Вступне слово

Я рада вітати вас на сторінках дванадцятої публікації «У пошуках мого коріння», цифрового інформаційного видання періодичного характеру, підготовленого Посольством Аргентинської Республіки в Україні, що має за мету познайомити з особистостями українського походження в науковій, культурній та бізнесовій сферах Аргентини та з персоналіями, коріння яких пов'язане з українськими містами.

Історія української громади в Аргентині бере свій початок з кінця XIX століття та вважається сьомою українською діаспорою у світі за своєю чисельністю, що за приблизними оцінками налічує 350 000 українців, представників кількох поколінь.

Можна виокремити чотири головні, але не виняткові, хвилі міграції українців до нашої країни: 1897-1914 років, 1920-1939, 1946-1960 рр., та з 1994 року до нині. Перша організована міграція країнців відбулася до міста Апостолес у провінції Місіонес. Кожна з цих хвиль дала Аргентині багато цінних особистостей, оскільки як відомі люди, так й ті, хто залишається невідомим для широкого загалу, своєю працею, зусиллями, творчістю, цінностями та знаннями зробили значний внесок у формування сучасної Аргентини.

Слава про щедрю гостинність Аргентини досягла далекої Східної та Центральної Європи. Наша країна відкрила свої двері для потужної та плідної серії міжнародних міграцій.

Важливо виокремити ту роботу, яку виконують організації української діаспори в Аргентині в пошуках збереження українських традицій в нашій країні.

Команда Посольства Аргентинської Республіки в Україні

Наразі Українська Центральна Репрезентація (RCU) (www.rcukra.com.ar), яку очолює знаний нейрохірург та Почесний консул України в провінції Буенос-Айрес, Д-р. Педро Лирик (<http://lylyk.com.ar/>), об'єднує понад 30 асоціацій української діаспори, основними членами яких є Українське культурне товариство ПРОСВІТА (www.prosvita.org) на чолі з Арх. Хорхе Данилишиним та Українське Товариство "Відродження" під керівництвом Віктора Будзінські.

Українська палата торгівлі і промислу в Аргентині (CAUCI) (www.cauci.com.ar), яку очолює пан Олег Яхно, відповідає за просування двостороннього бізнесу з моменту свого заснування у 1992 році.

Заглиблюючись в історію Аргентини можна дізнатись про українців та нащадків українців, які досягли успіху в різних галузях та сферах, як на національному рівні, та і в різних регіонах нашої країни та навіть на міжнародному рівні.

Варто згадати про таких особистостей як біохімік та лауреат Нобелівської премії з медицини Сезар Мільштейн, піаністка Марта Аргеріч, музикант-фольклорист Орасіо Еухеніо "Чанго" Спасюк, поетеса Алехандра Пісарник, письменник Сесар Тіемпо, актор й музикант, член музично-гумористичного гурту "Les Luthiers" Маркос Мундсток, засновники та власники комплексів по вирощуванню та переробці мате "Росамонте" Деметрію Гренюк та "Романсе" Мігель Анхель Герула, автор нещодавньої публікації про українську громаду "Наші люди" Хорхе Баланда, олімпійський призер Педро Стецюк, метеоролог Надія Зинченко, біохімік та вірусолог Пабло Голдшмідт, демограф-дослідник української діаспори, випускник Університету Буенос-Айрес Олег Воловина, колишній футболіст Хосе Чатрук, футбольний тренер Хосе Нестор Пекерман серед багатьох інших.

Розповіді наших героїв розміщені в алфавітному порядку, всі історії: ті, які містить це видання, та ті, які будуть опубліковані протягом року, публікуються зі згоди героїв та не носять вичерпного характеру, а натомість прагнуть передати багатство в різноманітті життєвого досвіду респондентів, включаючи особистостей української громади, знаних на міжнародному рівні, які досягнули великого визнання в суспільстві, що у свою чергу відображає дієвість зв'язку між Аргентиною та Україною.

Цей інформаційний бюлетень є відкритою, міжрелігійною, всеохоплюючою ініціативою для участі нових діячів української громади в Аргентині. Я вітаю тих, хто зацікавлений прийняти участь у наступних випусках та запрошую поділитися своїми історіями, спогадами та досвідом, написавши нам на електронну адресу eucra@mrecic.gov.ar.

З найкращими побажаннями,

Елена Летісія Мікусінські

Посол Аргентинської Республіки в Україні

Передмова від Народного депутата України

Святослава Юраша

Депутат
Святослав Юраш

Голови підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва

2020-ті роки мають стати особливими у відносинах між Україною та українською діаспорою. Наші громади у містах та містечках Аргентини вже більше ніж за сто років заклали підвалини для особливих відносин між нашими державами.

Ми вже давно не незнайомці, а скоріш старі приятелі. Незважаючи на тисячі морських миль між нами, наші народи стали сусідами. Українці та аргентинці живуть на одних вулицях, слухають схожу музику та їх діти грають на тих самих майданчиках.

Мене завжди захоплював феномен діаспори. Однаково величним є і та сміливість, яку проявили емігранти при подоланні всіх труднощів, пов'язаних із переселенням, і доброта та щирість народу, який їх прийняв. І у свій час аргентинський народ неодноразово сприяв нам, іноземцям з іншого континенту, у пошуках прихистку, роботи та, найголовніше свобод. Не отримавши землю в Україні, ми отримали змогу обробляти її в Апостолесі. Тікаючи від політичних переслідувань, нам надали свободу слова, і ми почали друкувати «Українське слово». Рятуючи своїх дітей від економічного занепаду, ми змогли віддати їх в аргентинські школи та університети міста Беріссо. Для 300 000 тисяч українців Аргентина стала землею можливостей і розвитку. І таким чином ще з кінця XIX століття аргентинці роблять все можливе задля збереження наших традицій, мови та віри.

Відносини Буенос-Айреса та Києва мають 300 000 тисяч можливостей, мостів та історій дружби. Закордонні українці Аргентини є найкращими послами України у всіх сферах без виключень. Від медицині і до спорту, вони пишуть історії одночасно двох країн, які так далеко один від одного на політичній мапі, але поряд за спільними ідентичностями. Адже бути сусідами, знаходячись на різних континентах, - це диво, яке стало можливим завдяки гостинності аргентинського народу та сміливості українських емігрантів.

Нове покоління українських дипломатів та політиків має вибудувати особливі відносини із українською діаспорою в Аргентині. Про неї мають більше писати в підручниках з історії, нові освітні програми обміну мають створитися між університетами обох країн, глибше співробітництво повинне вибудуватися у царині культурної дипломатії. Без перебільшення, Українська держава має створити всі можливості для діаспори та її легкого відвідування України,

вивчання історії та, особливо, мови. Адже українці – це велика сім'я, що живе на кожному континенті, і ми маємо знати більше про своїх родичів.

Особливі можливості для подальшої співпраці існують, вочевидь, у сферах сільського господарства, медицини та ІТ. Це ті три базові площини, що є однаково важливими для наших країн і на яких можна створити спільну візію двосторонніх відносин. У розроблені дорожньої карти спільного майбутнього Аргентини та України мають брати участь, перш за все, українські сім'ї міст та селищ нашого латиноамериканського друга та партнера. Така карта мала б включати в себе їх досвід, знання та бачення можливостей та викликів: від питань поглиблення торгівлі і до зусиль щодо зменшення викидів CO₂ у атмосферу.

Для кожного з українців історія діаспори є особливо надихаючим прикладом віри в себе, сміливості та гостинності. Це історія про свободу, втрачену на Батьківщині, та знайдену у новій країні. І наша вдячність аргентинському народу за таку допомогу має бути закарбована у конкретних прикладах співробітництва, яке буде покращувати життя обох народів.

Святослав Юраш*

**Святослав Юраш - Народний депутат Верховної Ради України IX скликання з серпня 2019 року, обраний по загальнодержавному багатомандатному округу за списком політичної партії "Слуга народу". Голова підкомітету з питань зв'язків і захисту прав та інтересів українців за кордоном Комітету Верховної Ради України з питань зовнішньої політики та міжпарламентського співробітництва. Глава Постійної делегації у Парламентській асамблеї ГУАМ, заступник члена Постійної делегації Верховної Ради України у Парламентській асамблеї ЄС - Східні сусіди (ПА ЄВРОНЕСТ), керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Республікою Індія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Федеративною Республікою Бразилія, керівник групи з міжпарламентських зв'язків з Ірландією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Румунією, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Державою Ізраїль, заступник співголови групи з міжпарламентських зв'язків з Японією, секретар групи з міжпарламентських зв'язків з Сполученими Штатами Америки.*

Звернення професора Віктора Погромського* з нагоди сторіччя визнання Української Народної Республіки Аргентиною

"Шановні друзі, мене звати Віктор Погромський. Я український історик і вже довгий час досліджую відносини між Україною та Аргентиною. Цього 2021 року, ми відзначаємо важливу дату, 100 років визнання «de jure» Української Народної Республіки Аргентинською Республікою.

Початковий етап відносин між Україною та Аргентиною був насичений різними подіями. Насправді, було кілька хвиль української міграції. Спочатку, у 1880-х роках, міграція українців була зумовлена економічними проблемами. Люди їхали до

Аргентини у пошуках нової долі, нового життя, сповнені надії на краще, і, здебільшого, це так і було. Потім настали бурхливі роки боротьби за національне визволення. Це час, коли український народ був об'єднаний у спробі здобути державність. На жаль, зовнішні фактори призвели до провалу формування нашої Національної Держави, і вже до 1921 р. Української Народної Республіки, фактично, не існувало. Але процес Паризької мирної конференції, щодо завершення та умов миру після Першої світової війни, об'єднав усі ці сили. Саме в цей період і в дні конференції 5 лютого 1921 р. Уряд Аргентини визнав УНР «de jure». Насправді це був дуже символічний крок, адже Аргентина була першою країною Латинської Америки, яка визнала УНР, і на той час виявилася єдиною.

Я хотів би звернути увагу на процес формування української діаспори, що відбувався. Багато людей знають, особливо тут в Україні, що українська діаспора в Аргентині налічує майже 300 000 осіб, які мають українське походження або які вважають себе українцями. Формування цієї діаспори відноситься до дуже складних періодів історії України.

Думаю, дуже важливо підкреслити, що аргентинці українського походження знають, що в Україні ми знаємо і пам'ятаємо важкі шляхи, якими пройшли їх предки. Першими українцями, які прибули до Аргентини у 1870-х та 1880-х роках, хоча ми не можемо з упевненістю встановити рік, були жителі Катеринославської губернії. Дуже важливу роль в еміграції відіграли українські порти Чорного та Азовського морів, такі як Миколаїв, Одеса та Маріуполь. Ці порти стали вихідними дверима для емігрантських груп. Велика кількість судноплавних компаній міжнародного класу вже працювала надаючи інформаційну підтримку мігрантам. Слід зазначити, що кілька консульських установ працювали в межах українських територій.

Професор В'яктор Погромський

Найвідомішими і справді найактивнішими були консульства у Львові, Одесі та Миколаєві, це ще один важливий зв'язок між Аргентиною та українськими землями того періоду.

Ще однією складністю, з якою стикалися українці під час переселення, був той факт, що наші землі перебували під впливом різних державних утворень: з одного боку - Австро-Угорщина, а з іншого Російська імперія. І способи еміграції також були різними.

Мало хто знає, але південна та центральна частини України також була задіяна в еміграційних рухах, особливо до революції 1917 року.

Народи Аргентини та України мають спільну історію. У бурхливі часи боротьби за національне визволення, утворення Української держави, та й у сучасний час, коли в 1991 р. була проголошена незалежність сучасної України. Також я хотів би зазначити, що українці, які емігрували до Аргентини на початку XX століття, сформували еміграційні рухи до Північної та Південної Америки.

Деякі з них оселилися в США, інші переїхали до Канади, так чи інакше, вони залишились українським ядром, яке зберегло наші традиції, мову, культуру і було покликані на початку 90-х, коли вони отримали нашу незалежність, підтримати основу української держави, яка відновилася на останньому десятилітті XX століття. Вітаю зі сторіччям визнання Аргентиною Української Народної Республіки. Я дуже вдячний за плідну співпрацю та підтримку українського народу.

***Віктор Погромський** – кандидат історичних наук, доцент кафедри економіки та підприємництва ЧНУ ім. Петра Могили (м. Миколаїв), голова наглядової ради ГО «Науково-дослідний інститут вивчення проблем всесвітньої історії, етнології та політичних процесів»

ФЕДЕРІКО ВІЛЬЄГАС БЕЛЬТРАН

Федеріко Вільєгас Бельтран

Дипломат.

Постійний представник
Аргентинської Республіки при
міжнародних організаціях у
Женеві

"Мій дід за материнською лінією Борис Корман (Бернардо Корман) був українцем. Він народився в Одесі в 1900 році та залишив це місто в 1914 році. Його батьки були євреями, які жили за часів Російської імперії. Коли їхню родину почали переслідувати, заради порятунку своїх дітей, вони вирішили посадити їх на різні кораблі, які виходили з порту. Мій дідусь сів на корабель, на якому було написано "Південна Америка", а його сестра Рут сіла на інший корабель під назвою "Північна Америка". Мій дідусь у віці 14 років відплив на кораблі, що прямував на інший кінець світу.

Він прибув до порту Сантос у Бразилії, заробляв на життя миттям підлоги в банку. Однак, прагнучи досягти більшого в житті, дідусь вирішив відправитися до Аргентини. Він перебував якийсь час у єврейській громаді в Ентре-Ріос, але не вважав, що його майбутнє має бути пов'язане з нею. Він продовжував подорожувати, поки не досяг північного заходу Аргентини - провінції Сантьяго-дель-Естєро. Там він залишився жити, зустрів мою бабусю Інес Солласо, католичку, і вони створили сім'ю, у них народилося двоє дітей: моя матір Дора Інес та мій дядько Федеріко.

Мій дід Бернардо став великим бізнесменом, власником автосалону та головних кінотеатрів міста. Коли моя мати виходила за мого батька, шафером на весіллі (будучи євреєм, він не міг бути шафером при вінчанні) був найкращий друг мого діда: Альберто Х. Армандо, президент одного з найважливіших футбольних клубів Аргентини "Бока Хуніорс" та автомобільний підприємець.

Мої батьки розповідали, що у 1925 році до Центральної пошти Буенос-Айреса (за тисячу кілометрів від місця проживання мого діда) надійшов лист. Це був один серед мільйонів листів, які надходили до країни через масову європейську імміграцію того часу. На листі було лише написано "Борису Корману. Південна Америка". Працівники пошти, які відбирали листи для відправлення до кінцевого пункту призначення, не знали, що з ним робити. Але серед поштових службовців був молодий чоловік із міста, де жив дідусь, він сказав: "у Сантьяго мешкає один чоловік, якого звуть Росіянином Корманом". Отже, замість того, щоб викинути лист у смітник, вони вирішили відправити його моєму дідусеві.

Цей лист, написаний на ідиш, мав 10 сторінок. У ньому батько дідуся розповідав всю історію родини відтоді, як його залишили в порту, включно з описом сутичок та інцидентів, які відбулися під час революції 1917 року, і хворобою цесаревича. У листі також йшлося про його сестру, яка приїхала у Нью-Йорк, отримала дозвіл на поїздку мого прадіда Натуса до Північної Америки. Завдяки цьому листу, який надійшов випадково, мій дідусь возз'єднався зі своєю сім'єю, і пізніше зміг підтримувати зв'язок із родиною, надсилати їм гроші, а також листуватися зі своєю сестрою та батьком, який помер на Манхеттені.

Борис Корман (Бернардо Корман) із родиною

Мій дідусь ніколи не хотів залишати Аргентину, він так і не зустрівся зі своїми родичами. Але моя мама в 1968 році поїхала до Нью-Йорка і зустрілася з тіткою та двоюрідними братами. А потім знову відвідала їх вже з моїм батьком у 1981 році. У 1984 році я поїхав до Сполучених Штатів як студент по культурному обміну, мені також вдалося зустрітися зі своїми рідними.

Образ мого діда-українця, який хлопчиськом відправився до невідомого світу, піднявся з низів, створив сім'ю, завжди був дуже важливим для моєї родини, навіть для мого рідного батька, хоча він походив із сім'ї з давньою традицією мешкати століттями на одному місці. Мій батько описував діда Бернардо як "блискучого бізнесмена, який робив великий бізнес, проте плакав, коли слухав оперу". Любов до опери передалася батькові, а від батька - мені.

Я ніколи не знав свого діда, оскільки він помер (1955 р.) задовго до мого народження (1966 р.), але його історія є частиною нашої родини. Від його одеських звичок я лише чув, що він умів їсти рибу, накопичуючи кістки на одній стороні рота, а потім витягуючи одночасно кілька кісточок, а також, що він завжди говорив іспанською з дуже яскраво вираженим українським акцентом.

Я не знаю, чи живуть мої родичі в Україні, але думаю, що так. У мої плани входить відвезти свою родину до цієї країни".

ЮРІЙ ДАНИЛИШИН

Арх. Юрій Данилишин

**Президент Українського
культурного товариства
"ПРОСВІТА" в Аргентинській
Республіці**

**Віце-президент з питань
Південної Америки Світового
конгресу українців**

Народився в Буенос-Айресі 28 лютого 1956 року. Син Михайла Данилишина, видатного діяча Української громади Аргентинської Республіки, який прибув до Аргентини в 1927 році з села Тарнавка

Жидачівського району Львівської області. Михайло Данилишин брав активну участь у діяльності Українського культурного товариства "Просвіта" в Аргентинській Республіці (неодноразово був головою, членом ради директорів Товариства і його почесним головою, а також редактором газети "Українське слово"), один із промоутерів ідеї громадської координаційної установи, організував 13 грудня 1931 року першу зустріч закладів Буенос-Айреса, виконував обов'язки секретаря Першого культурно-освітнього конгресу українців Аргентини, Уругваю та Парагваю, на якому була заснована Українська центральна репрезентація в Аргентинській Республіці.

Розалія Бойчук

Михайло Данилишин займався важливою публіцистською роботою в численних газетах діаспори, автор монографії "Українці в Аргентинській Республіці", опублікованій в 1979

Михайло Данилишин

році. В Аргентині він створив сім'ю з Розалією Бойчук, яка емігрувала до Аргентини в 1932 році із села Могильниця Теребовлянського району Тернопільської області. Обоє прибули у порт Буенос-Айреса з надією колись повернутися до України, але створивши сім'ю в Аргентині та через Другу світову війну, вони відмовилися від цієї ідеї. Родина оселяється в місті Буенос-Айрес, де народжуються діти: Володимир, Ольга, Юрій та Роман. Батьки і діти назавжди зв'язують своє життя з громадською діяльністю, за винятком Ольги, яка емігрувала до Сполучених Штатів.

Разом зі своїми батьками арх. Юрій Данилишин бере участь у діяльності української громади Буенос-Айреса, відвідує мовну школу Українського греко-католицького собору Пресвятої Діви Марії в Буенос-Айресі, яку очолював д-р Михайло Василик.

Викладачами у школі були Лідія Побідинська, Ліц. Анна Середяк, сестра Матей, отець Василь Король, проф. Іван Романюк та інші. Тоді він долучився до молодіжної діяльності, беручи участь у зборах і таборах, організованих Товариством Української Молоді Пласт, де згодом розпочав свою громадську діяльність у 1977 році, займаючись реконструкцією офісу Товариства в місті Буенос-Айрес.

У 1983 році долучився до керівництва Українського культурного товариства "ПРОСВІТА" Аргентинської Республіки, увійшовши до Ради директорів, а у 1995 році став головою зазначеної установи. На цю посаду він неодноразово переобирався та наразі очолює Товариство.

Як голова Товариства та член Ради директорів Юрій Данилишин сприяє оновленню установи з організаційної точки зору та здійснює численні покращення будівлі центрального офісу. Він був куратором різноманітних виставок, організованих у рамках Ночі музеїв, а згодом перетворених на

пересувні: "Вишиванка та українське ремесло" (2013); Майдан, Революція Гідності (2014 - Фотовиставка творчості Дмитра Саніна та Михайла Федоренка); Зображення України (2015/Студія Треті Півні – Київ); Пейзаж опору (2017/Аргентинські митці про Україну); Лінія фронту (2019/фотовиставка Андрія Дубчака).

Батьківський дім Михайла Данилишина в селі Тернавка

Від імені Українського культурного товариства "ПРОСВІТА" Юрій Данилишин брав участь у координаційних заходах громади в Українській центральній репрезентації Аргентинської Республіки. У 1990 р. був секретарем XIII З'їзду українців Аргентинської Республіки, організовував заходи з нагоди Незалежності України, а згодом очолював, на прохання Ради директорів Української центральної репрезентації, команду, яка займалася облаштуванням Посольства України в Аргентинській Республіці.

Батьківський дім в селі Тернавка.
Юрій та Роман Данилишин, 2017

У середині 2005 року координував візит президента Світового конгресу українців д-ра Аскольда Лозинського до Аргентини, Буенос-Айреса, провінції Місьйонес та Парагваю. Згідно з попередньою домовленістю, одночасно із цим візитом, у співпраці з тодішнім головою українсько-бразильської центральної репрезентації д-ром Вікторіо Соротюком, був організований Перший

і останній - у місті Курітіба, Бразилія.

XVI Конгрес українців Аргентинської Республіки, що відбувся в листопаді 2005 року, висунув журналіста Хорхе Баланду на посаду голови Виконавчої комісії, а архітектора Юрія Данилишина - голови Верховної ради.

У 2007 році Юрій Данилишин очолив Організаційну комісію XVII З'їзду українців Аргентинської Республіки, згодом обійняв посаду секретаря Виконавчої комісії. У 2008 році координував зі Світовим конгресом українців акції з нагоди 75-річниці голодомору як геноциду українського народу 1932-1933

Українське культурне товариство «Просвіта» Аргентини
у Києві, серпень 2017

років та керував встановленням в Муніципальному кафедральному соборі міста Буенос-Айреса меморіальної дошки на знак вшанування пам'яті трагічних подій. Юрій Данилишин займався організацією та редагуванням перекладів матеріалів пересувної виставки, а також для видання Урядом міста Буенос-Айрес книжки "Голодомор: невідомий геноцид українців".

У 2017 році як запрошений гість брав участь у Річній Асамблеї Світового конгресу українців, а у 2018 році працював над включенням Українського культурного товариства "Просвіта", як національної організації, до Світового конгресу українців, що відбулося на Річній Асамблеї 3 серпня 2018 року.

У 2018 році був призначений регіональним віце-президентом з питань Південної Америки і членом Ради директорів на XI Світовому конгресі українців. На цій посаді він займається проблемами, з якими стикаються громади українців, що населяють регіон, а також перекладом та публікаціями матеріалів.

Працює над виданням коротких добірок та перекладів з історії громади: для Уряду міста Буенос-Айрес готує матеріал про українську громаду, який увійшов у книжку "Свідчення: письмова преса громад" (2016 рік), а також декілька блогів: <https://mbeskyd.blogspot.com>

У 2019 році колишній президент Світового конгресу українців Євген Чолій запрошує Юрія Данилишина до складу Ради директорів ГО "Україна-2050", представництво якого розташоване у місті Києві, де він співпрацює у перекладі інформаційних матеріалів про Україну.

За свою громадську діяльність Юрій Данилишин отримав численні відзнаки від Уряду України. У червні 2008 року Головне управління Братства колишніх вояків 1-ї Української дивізії Української національної армії в Канаді нагородило його Почесною грамотою за громадську діяльність. У серпні 2006 року Міністр закордонних справ України Борис Тарасюк нагородив його орденом "Знак Пошани" III ступеня за активну участь у діяльності української громади Аргентинської Республіки, популяризацію історичних і сучасних досягнень у побудові українсько-аргентинських відносин та зміцненню авторитету України у світі. У листопаді 2008 року, до 75-роковин Голодомору в Україні,

Члени Українського культурного товариства
«Просвіта» Аргентини у Києві, серпень 2017

Президент Віктор Ющенко нагородив Юрія Данилишина орденом "За заслуги" III ступеня за вклад у поширення інформації щодо голодомору, геноциду українського народу. У 2021 році він був відзначений Президентом Володимиром Зеленським орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня "за вагомий особистий внесок у розвиток міждержавного співробітництва, зміцнення міжнародного авторитету України, популяризацію її культурно-історичної спадщини".

За фахом Юрій є архітектором, займається незалежною діяльністю. Одружений з Лідією Маркович, також українкою за походженням, з якою виховують двох дітей - Софію та Тараса.

❖ Які родинні зв'язки поєднують Вас з Україною?

- 1) Я українського походження по лінії матері та батька, Розалії Бойчук і Михайла Данилишина.
- 2) Михайло Данилишин прибув до Аргентинської Республіки в 1927 році з надією повернутися до України. Створивши сім'ю та через Другу світову війну, від цієї ідеї відмовився. Донья Розалія емігрувала до Аргентини в 1932 році, будучи ще неповнолітньою, щоб приєднатися до своєї сестри Юлії, яка емігрувала раніше.
- 3) Михайло Данилишин народився в селі Тернавка Жидачівського району Львівської області, де навчався в початковій школі, потім вступив до середньої школи в місті Стрий та пройшов курс із питань кооперативів, який пропагувало Міністерство внутрішніх справ. Співпрацював із сільською читальнею, а згодом з місцевим кооперативом "Час". Донья Розалія народилася в селі Могильниця Тереховлінського району Тернопільської області. З дитинства вона брала участь у хорових колективах, продовжуючи після еміграції співати в хорах.
- 4) Батьки завжди проживали в місті Буенос-Айрес.
- 5) У мене є родичі в Україні. З боку мого батька більшість братів стали жертвами світових воєн, які спустошили територію України. Ми встановили міцні стосунки з моєю двоюрідною сестрою та її сім'єю, яка проживає у місті Львові, підтримуємо постійний зв'язок через соціальні мережі. Я два рази відвідував Україну, в обох випадках приїжджав до рідного села мого батька, був у будинку, де він народився, а також у читальні, для будівництва якої він зібрав гроші серед односельчан. Щодо родини моєї мами, ми зустрілися під час мого візиту до міста Києва, планували відвідати рідне місто, але незручності, які виникли в останню мить, завадили скористатися цією можливістю. Цей візит залишається відкритим питанням і, безумовно, є приводом для наступної поїздки.

❖ **Чи зберігаєте в родині або пам'ятаєте якусь традицію, яка була Вам передана?**

6) Українські традиції завжди були присутні в нашому домі, починаючи з мови, яка є запорукою доступу до знань про Україну, любов до якої нам прищепили ще у дитинстві, а також участь у громадській та релігійній діяльності.

7) Зв'язок з пращурами присутній у всіх аспектах нашого особистого життя, ми пов'язані з усім, що має відношення до культури та традицій українського народу, зокрема релігійних та календарних свят, а також на побутовому рівні - з гастрономією. Звісно, додалися місцеві звичаї, і саме ця інтеграція дозволяє нам цінувати обидві традиції, кожен по-своєму.

❖ **Чи вважаєте ви за доцільне у майбутньому активізувати зв'язки з країною ваших предків?**

8) Через те, що "...хто не знає, звідки походить, не знає, куди йому йти...". Я хотів би поділитися думкою, що кожен аргентинець повинен поглибити знання про своє коріння. У нашому випадку нащадки українців знайдуть в історії своїх предків сторінки стражденного народу, який шукав і знайшов у цих широтах родючу землю, що дозволила їм працювати, створювати родини, навчатися, розвиватися та самореалізовуватися. Знання культури та традицій, зокрема мови, дозволить їм отримати доступ до більшої кількості знань, покращити освіту та інтелект, додати грані стародавньої культури, отже, просунутися на шляху розбудови Аргентини, адже ми всі цього прагнемо для всіх національностей, як зазначено в преамбулі Конституції Аргентинської Республіки: "...для кожного, хто хоче заселити аргентинську землю..."

КАРІНА КАБО

**Докторка педагогічних наук
Національного університету Росаріо
(УНР)**

*Професорка педагогічних наук – УНР.
Професорка філософії, психології та педагогіки.
Авторка двох книжок: "Школа. Для чого вона?" та
"Реальні школи у часи діджиталізації". Фахівчиня з
питань управління закладами освітньої системи,
Латиноамериканський університет соціальних наук (FLACSO), з питань інформаційно-
комунікаційних технологій та вищої освіти, диплом із менеджменту освіти (FLACSO),
спеціалістка з інновацій та місцевого менеджменту,
диплом із політології та місцевого управління (УНР).*

*Аспірантка кафедри управління навчальними
зкладами (ISFD № 16). Каріна Кабо обіймала посаду
Міністра культури та освіти Росаріо, з 1991 року
викладала у педагогічних учбових закладах, з 2005 року
- аспірантка та викладачка вищих учбових заходів.
Брала участь у міжнародних книжкових ярмарках,
проводила курси та читала лекції в містах Аргентини,
Уругваю, Колумбії та на Кубі. Пані Кабо наукова
співробітниця (директорка конкурсу Національного
інституту з підготовки викладачів (INFOD) 2010/2017
та учасниця багатьох конкурсів), керівниця з питань
підготовки дипломних робіт та журі з оцінювання. З
листопада 2012 року до листопада 2018 року Каріна
Кабо була технічним помічником Міністерства
інновацій та культури, координаторкою
магістерської програми "Культурний паспорт та
інституційні зв'язки і преса". Вона обіймала різні посади з моменту своєї педагогічної*

Максим Твердохліб

діяльності, яка розпочалася в 1985 році, наприклад, радниці з питань освіти в психолого-педагогічних кабінетах, консультанта з питань ранньої стимуляції розвитку дитини в державних лікарнях, приватних клініках та інститутах.

"Мої українські дідусь і бабуся

Бабуся шила автоматично, майже не замислюючись, ніби це дозволяло їй відволіктися від щоденних знегод. Дивлячись на тканину, бабуся фантазувала про інше життя, не своє, сповнене нестатків і самопожертви. Вона, що шила майже не задумуючись, складала мені велику компанію.

Я внучка моєї бабусі Ольги і правнучка Максима Твердохліба, які народилися в Україні. Цю землю я полюбила з дитинства завдяки бабусиним розповідям. Я знала про холодний,

Бабуся Ольга і мама Урсула

білий сніг, який вкривав їй коліна, коли вона йшла до школи, а також історії про мачуху - це було більше схоже на казку, ніж на сувору реальність, яку вона пережила.

Мій прадід помер, коли мені було майже 3 роки, але я добре пам'ятаю його, тому що він був дуже люблячим дідусем. Він називав мене "маленька" і водив за покупками в продуктовий магазин, змушуючи самотійно замовляти необхідні для дому продукти. Він воював у Першій світовій війні, на якій втратив палець. Кажуть, що згадки про цю подію викликали у нього великі страждання, через що дідусь вирішив емігрувати в Америку. Це сталося в 1935 році перед Другою світовою війною.

Моя бабуся залишилася сиротою в 7 років, її батько одружився вдруге, його нова дружина не хотіла, щоб

бабуся продовжувала навчання. Тому вона навчалася у школі лише до четвертого класу, проте настільки цінувала освіту, що не лише закликала своїх доньок закінчити середню школу, а й дбала про наші домашні завдання та заохочувала нас вечорами читати.

Моїй бабусі було лише 17 років, коли перед тим, як емігрувати, вона вийшла заміж за Фелікса, поляка, якого ледве знала. В Аргентині у них народилися 2 доньки: Урсула і Делія.

Життя в Аргентині було нелегким. Вони оселилися в місті Санта-Фе, а пізніше переїхали до Сан-Ніколаса, де отримали пропозицію щодо роботи. На відміну від Санта-Фе, у цьому новому місті не було ні електричного світла, ні тротуарів, що було великим розчаруванням для моєї бабусі та її доньок-підлітків.

Бабуся Ольга з онуками, лютий 1985 року

У Сан-Ніколасі життя було ще складнішим, отже, бабуся пішла на курси "крою та шиття". Вона стала відомою у місті модисткою, спеціалізувалася на пошитті весільних суконь. Коли я просила її допомогти, вона змушувала мене помитися, і лише потім я могла шити або вишивати на цих білих тканинах.

Але бабуся шанували в місті не лише як талановиту кравчиню, а й за її уважність і чуйне ставлення до людей. Кожного дня народження, знаючи, що вона любить квіти, бабусі дарували кілька десятків троянд і

гвоздик, висловлюючи таким чином її свою вдячність.

Вона була чудовою бабусею, віддавала все і навіть більше, ніж мала. Вона була люблячою і завжди готовою прийти на допомогу кожному без винятку. Наприклад, щоразу, коли вона готувала ньокі чи торт, то всіх у дворі пригощала на знак добросусідства. Наскільки я пам'ятаю, завдяки бабусі у нашій родині смакували страви української кухні – це м'ясний холодець, вареники та загорнутий у капустяне листя фарш.

Я люблю Україну, навіть не знаючи її, адже це земля, що подарувала мені моїх найкращих дідуся та бабуся".

Бабуся Ольга з онуками

ХРИСТИНА ОЛЬГА БАНДРІВСЬКА

Христина Ольга Бандрівська

**Професорка, бакалавр
медсестринства, викладачка з
сестринського догляду в
Університеті дель Сальвадор**

29 березня відбувся віртуальний захід "Солідарні жінки", організований Жіночим Підкомітетом Аргентинської Федерації Громад, спільно з Дирекцією Громадських Справ законодавчого органу міста Буенос-Айрес, на якому Христина Бандрівська була відзначена за свою роботу в галузі охорони здоров'я під час пандемії.

"Понад 30 років я працювала у німецькій лікарні в Буенос-Айресі. Протягом своєї професійної діяльності у цьому закладі я виконувала обов'язки медичної сестри в різних відділеннях, як-от: загальна та інтенсивна терапії. Керувала зміною та останнім часом вела викладацьку та дослідницьку діяльність з медсестринства. Я також є фахівець з інфекційного контролю та оцінки якості закладів охорони здоров'я.

❖ Які родинні зв'язки поєднують Вас з Україною?

Мої дідуся та бабусі, батьки, тітки та дядьки емігрували з України в березні 1949 року, отже, з цією країною я маю родинні зв'язки. На той час моїй мамі було 15 років, а батькові мало виповнитися 19. Вони знали один одного, але ще не були одружені, зробили це в Аргентині. Батьки розповіли нам, що

Христина Бандрівська у "Рідній Школі" разом із батьком та групою учнів

Співаю з моїм батьком та подружками

на жаль, я давно втратила з ними зв'язок.

спочатку було дуже важко, але потроху, докладаючи великих зусиль, їм вдалося подолати труднощі, побудувати власний будинок і влаштуватися на роботу.

В Україні мій батько з родиною жив у Медведівцях. Моя мама народилася і проживала з батьками, братами та сестрами в Тернополі.

Після прибуття до Аргентини вони оселилися і жили до останніх днів у місті Берасатеґі, провінція Буенос-Айрес.

Наскільки я знаю, у мене є племінники та двоюрідні брати, які мешкають в Україні,

❖ Чи зберігаєте в родині або пам'ятаєте якусь традицію, яка була Вам передана?

Щодо збережених в нашій родині традицій, які передалися мені, пам'ятаю таке:

- У Вербну неділю, як побажання здоров'я, поплескувати людей благословенною оливковою гілкою, промовляючи: "Не я б'ю, гілка б'є. За тиждень - Великдень. Будьте здорові, як вода, і багаті, як земля".

- Співати колядки всією сім'єю після різдвяної вечері. Ходити гуртом від хати до хати, відвідувати знайомих і друзів українців, співаючи різдвяні пісні.

- Розфарбовувати яйця (писанки) і готувати кошик з їжею, щоб освятити на Великдень.

- Готувати та їсти типові страви, як-от: вареники, борщ, кутя, капуста, голубці, медівник, холодець.

Вишивки, зроблені Христиною Бандрівською

- Вишивати хрестиком нитками та вовною (подушечки, гобелени, блузки) та прикрашати оселю виробами з українськими мотивами та візерунками з різьбленого дерева.

- Відвідувати церковні служіння українською мовою та греко-католицьким обрядом.

- Відвідувати уроки української мови та розмовляти цією мовою з членами родини.

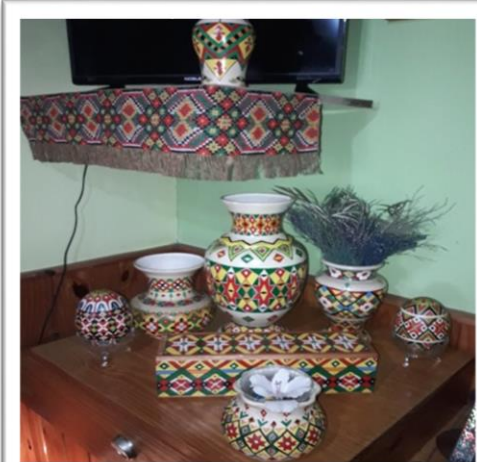
- Декламувати вірші Тараса Шевченка, співати пісні й танцювати типові українські танці.

- Відвідувати вечірки та фестивалі, що проводилися іншими філіями "Провісти", українськими організаціями, в яких брали участь різні громади.

Деякі із цих традицій ми й досі зберігаємо.

Я маю багато чудових спогадів, які наближають мене до України, серед них можу назвати такі:

- Допомагала моєму батькові навчати українській мові малечу нашої філії.

**Вироби ручної роботи
Христини Бандрівської**

**На одному із святкувань Товариства
"Просвіта"**

- Навчала вишивати друзів і знайомих, які цікавилися цим мистецтвом. Вишивати мене навчила мама, що стало одним із моїх найулюбленіших хобі протягом кількох років.

- У вільний час розмальовувала керамічні вази та дерев'яні вироби українськими мотивами та орнаментами.

- Співала та декламувала вірші українською мовою на вечірках та фестивалях, що проводилися в нашому представництві "Просвіта". Це мене дуже зворушувало і наповнювало гордістю.

- Відвідувала табори, організовані Спілкою Української Молоді (СУМ), та свята, які проводилися в П'ятому Українському центрі відпочинку "Веселка".

- Відвідувала в групах багато культурних заходів, представляючи нашу громаду та філії. Під час цих подій носили український прапор і одягали вишиванки.
- Подорожувала Україною з батьками в 1994 році. Це було щось чудове і дуже емоційне, оскільки вони возз'єдналися зі своїми родичами, а я отримала можливість познайомитися з ними особисто. Мені сподобалися всі місця, де ми були, а особливо теплота, гостинність і радість, з якою нас зустрічали люди.
- Зустріч хлібом і сіллю в одному місці, яке ми відвідали під час нашої подорожі Україною.

❖ **Чи вважаєте ви за доцільне у майбутньому активізувати зв'язки з країною ваших предків?**

Я не лише вважаю за доцільне у майбутньому активізувати зв'язки з країною моїх предків, але й дуже хотіла б, щоб це відбулося".

В Україні, група, з якою подорожували, нас зустрічають хлібом і сіллю

Пані Посол Елена Летісія Мікусінскі висловлює особливу подяку

Народному депутату України, пану Святославу Юрашу
Професору віктору Погромському

Дякуємо за співпрацю у підготовці цього номера

Пану Федеріко Вілльєгас Бельтрану
Пану Юрію Данилишину
Пані Каріні Кабо
Пані Христині Ользі Бандрівські

Команді Посольства Аргентини в Україні

Лесі Мілютенко
Віторії Казмірук
Алехандрі Василик